

Има ли у Србији правих комуниста? Анти-фашиста?

Пише: Александар Павић
субота, 05 јул 2008 15:08

И никад их међу „елитом“ није ни било, бар не после титоистичких чистки 1930-их и 1940-их. Од тада у Србији, част врло ретким изузецима, у врху институција имамо само титоисте који се представљају за комунисте и анти-фашисте. И, разуме се, њихову децу, која се издају за "капиталисте", "про-европљане", па чак и "демократе" (са малим и великим "д"). Да у Србији данас имамо комунисте а не титоисте, већ би се увелико говорило - тј. не само говорило већ и чинило - против разбојничке "приватизације" која је у Србији спроведена током последњих 15-ак година, а већ би се и увелико дизао глас да се "тајкунска" имовина мора национализовати. Уствари, да су они и њихови очеви то зашта се издају, никад до такве „приватизације“ не би могло ни да дође. А

да у Србији имамо анти-фашисте, не би нам англо-амерички амбасадори правили владе. И, питамо се сада, где су сви ти назови-комунисти/анти-фашисти, ти носиоци Партизанских споменица и њихова биолошка и духовна деца? Где је тај револуционарни жар из 1940-их који се тако раскошно испољио када је Србија била на коленима, када се, уз помоћ Британаца и тенкова Црвене армије, са ореолом "ослободилаца" национализовала имовина "експлоататора", "кулака", "сарадника окупатора" итд, а оптужени без суда бацани у тамнице, стрељани или изгнани из "цивилног друштва"? Или је по среди ипак било само оно старо "боље наше него ваше, наши ваше надиграше"? Повремено, тј. и не тако повремено већ још увек поприлично често, чујемо разне ликове који изнова величају "величанствену" НОБ, и борбу против различитих "квислинга" – без тога да су, наравно, и сами спремни да нешто слично данас поведу. Али, приметно је да се ту "социјална компонента" некако изоставља или запоставља. Нешто се више много не говори у истом даху о НОБ и "класној борби" која је, развлашћивањем "израбљивача" (тј. предратних капиталиста), требало Србе и остале Јужне Словене да уведе у рај праведног друштва. Можда зато што су "другови" и њихова деца постали та "нова класа". Наши ваше надиграше. Другим речима, свака револуција је углавном само изговор за отимачину.

Као и 1945. Као и 2000.

Исто важи за "анти-фашизам", који се тренира само реторички, или на заиста ретким случајевима домаће радиности, док се на пријеме код оних који харају по Ирану, Авганистану, Косову и шире се ка Русији - обавезно иде.

Али, хајде ипак да дамо свима на "социјално одговорној" и осталим "левицама" још једну прилику да се изјасне:

По чему су данашњи "капиталисти" бољи, легитимнији или моралнији од оних предратних, чија имовина до дан-данас није враћена?

Да ли је Србија данас праведнија него што је била 26. марта 1941?

Да ли су данашњи англо-амерички злочини не само у Србији већ широм света "блажи" од немачке агресије из доба Другог светског рата? (Овде обавезно имати на уму дугорочне, геноцидне ефекте муниције са осиромашеним уранијумом.)

Да ли постоји разлика између свих влада после 2000. - укључујући и ову, скројену добрим делом од стране страних амбасадора - и Недићеве владе?

Ако су одговори на оба питања позитивни, образложите.

Ако су одговори, пак, негативни, шта намерава да по тим питањима урадите?

Или опет чекате инструкције неког аустроугарског каплара?

Али зашто се уопште бавити тиме да ли у Србији има комуниста и/или анти-фашиста или

Има ли у Србији правих комуниста? Анти-фашиста?

Пише: Александар Павић
субота, 05 јул 2008 15:08

нема? Па зато што је цела садашња српска реалност обојена том химером и њеним развалинама, које прете да се стропоштају не само на све нас, већ и на све векове српске историје уопште. Под том лажју Србија живи још од 1945, и зато се ништа не помера на боље. Зато српска реалност и даље личи на "причу коју је испричао идиот, пуну буке и беса, без икаквог значења". Зато што се тезе непрекидно мењају, а истина затрпава што је дубље могуће. Јер она не одговара осмом путнику који се уселио у Србију пре више од 70 година и који се, у међувремену, и те како намножио. И не само намножио, већ и мутирао, прерушио се у хиљаде костима - "демократске", "грађанске", "про-европске", "пословне", "менаџерске", ничући на хумусу српске несреће и пораза. Зато цела српска свакодневица личи на виртуелну реалност – јер она то и јесте. Све је лаж што је из лажи изникло, и ту нема промене док се изворна лаж не искорени. За крај, силазећи са "идеолошког" терена - мада ту очигледно никакве идеологије никад није ни било, треба рећи и ово. Да је воља за истинским "националним помирењем" постајала све ове године, бар од пада Берлинског зида, али да постоји и сад - отето би се вратило, сви би равноправно учествовали у приватизацији (наравно, само онога што треба да се приватизује), сви неправедно осуђени, затворени или стрељани у последњих 70-ак година били би истински, а не само на речима рехабилитовани, кости генерала Драгољуба Михаиловића и свих осталих знаних и незнаних јунака чији се гробови знају или не знају биле би откопане и достојно сахрањене, и свуда, на свим гробовима, и "левим" и "десним", писало би нешто попут онога што је и Франко дао да се постави по окончању Шпанског грађанског рата: "Сви су они дали свој живот за Србију". Али зато је Шпанија тамо где јесте, као и Србија. Ипак, никад није касно - док касно не буде било. Тј. до неког новог "надигравања". Јер, никад ниједан скелет није вечно остао у ормару.

4. јул, 2008.